

Měla pocit, že se jen tak nerozčílí, ale pokud kvůli někomu ztratí nervy, stane se z něj působivý nepřítel. Jeho pomsta bude chladná a důkladná.

Nic na něm nenaznačovalo, že by trpěl na pochroumané nervy.

Připomněla si, že ti, kteří trpí něčím takovým, často působí docela normálně. Ona toho byla příkladem. Už dva měsíce se v Burning Cove úspěšně vydávala za úplně normální osobu. Nikdo by neuhodl, že strávila skoro dva měsíce zavřená v Rushbrookově sanatoriu.

S bločkem a tužkou v ruce vyšla zpoza pultu a vykročila přes čajovnu ke stolku, kde seděl Jake Truett a četl si *Zpravodaje Burning Cove*. Koženou aktovku měl položenou na podlaze vedle židle. Z osmi dnů osobního pozorování věděla, že uvnitř má blok se žlutými papíry a čtyři dokonale ořezané tužky. Také jí bylo jasné, že až dočte *Zpravodaje* od začátku až do konce, otevře tu aktovku, vyndá žlutý blok a začne si psát poznámky.

Na sobě měl svou obvyklou uniformu, dokonale vyžehlenou bílou košili, elegantně zavázanou kravatu, krémové sako a tmavě hnědé kalhoty.

Věděla, že ví, že se blíží k jeho stolu, ale počkal, dokud se nezastavila s tužkou nad bločkem, než vzhlédl od novin. Připravila se, tak jako vždycky, na drobný elektrický šok, který jí projel, kdykoliv se k němu přiblížila.

Krátce, velice zdvořile kývl. „Dobré ráno, slečno Brocktonová.“

„Dobré ráno, pane Truette.“ Věnovala mu svůj rozzářený úsměv určený pro zákazníky. „Dáte si dnes svůj obvyklý čaj?“

„Ano, prosím. Zelený čaj. Bez cukru. Bez koláčků. Bez sušenek. Bez pečiva.“

Jeho hlas, tlumený, zvučný a velice mužný, ji celou rozechvěl.

„Správně,“ řekla. „Bude to tedy vše?“

Pohlédla na tužku a bloček, který držela. „Nezapsala jste si mou objednávku.“

„Není třeba.“ Poklepala si na čepeček koncem tužky. „Mám velice dobrou paměť.“

„A já jsem až nudně předvídatelný.“

Vyděsila se. „Nechtěla jsem naznačit, že byste byl nudný. To vůbec ne. Velice se omlouvám.“

„Není třeba se omlouvat. Já jsem *nudně* předvídatelný. Vlastně by se dalo říct, že se v nudnosti a předvídatelnosti překonávám. Můj lékař mi nařídil, abych se držel striktní rutiny, víte. Prý je to dobré na pocuchané nervy.“

Adelaide si odkašlala. „Z vlastní zkušenosti vím, že takzvaní odborníci ne vždy vědí, co je na pocuchané nervy nejlepší.“

„Přikláním se k vašemu názoru. Ten zelený čaj, který zde ve Vzpruze podáváte, mi pomohl víc než jakýkoliv povzbuzující lék.“

Zamračila se. „Vy berete na nervy nějaké léky?“

„Ne. Doktor mi jeden předepsal, ale já si ho nevzal. Slíbíte mi, že mu to nepovíte?“

Na okamžik uvažovala, jestli se s ní nesnaží vtipkovat. Nemohla si však být jistá, a tak neriskovala.

„Samozřejmě že mu nic neřeknu,“ prohlásila.

„Děkuju vám. Napadá mě, že bych se měl o vašich speciálních čajích a bylinných směsích zmínit před svým lékařem. Možná by je mohl nabídnout i svým dalším pacientům.“

„*To ne.*“ Projela jí panika. To poslední, po čem toužila, bylo přilákat pozornost nějakého doktora, který se zabývá poruchami nervového systému. Silou vůle se zase ovládla. „Chci říct, nemyslím si, že by byl dobrý nápad vykládat vašemu doktorovi o směsích, které tu v naší čajovně podáváme. Nejsou nijak výjimečné, jen tradiční bylinky a různé dovážené čaje. Žádný moderně uvažující lékař by je neschválil při léčbě potíží spojených s nervy.“